

David Alegret & Rubén Fernández Aguirre —Homenatge a Tomàs Garcés

Petit Palau Cambra

Dijous, 26 de gener de 2023 – 20 h

Petit Palau

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

David Alegret, tenor

Rubén Fernández Aguirre, piano

Les cançons d'aquest recital estan incloses al llibre “**Vint Cançons**” de Tomàs Garcés, del qual en celebrem el centenari de la primera edició (20.12.1922).

Part I

Joaquim Zamacois (1894-1976)

Cançó de la nit de Sant Joan

Manuel Blancafort (1897-1987)

Cançó de l'amor primera

Joan Llongueres (1880-1953)

Cançó de la nit d'Agost

Joan Comellas (1913-2000)

Cançó indecisa

Frederic Mompou (1893-1987)

Cançó de la fira

Eduard Toldrà (1895-1962)

Cançó de l'oblit

Joan Manén (1883-1971)

Balada

Part II

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cançó amorosa

Narcís Bonet (1933-2019)

Cançó del port - III

Lluís Ma Millet (1906-1990)

Cançó del port - I

Manuel Valls (1920-1984)

Cançó del port - V

Joaquím Serra (1907-1957)

Cançó del port - II

Rosend Llates (1899-1973)

Cançó de Diumenge

Francesc Pujol (1878-1945)

Cançó del caminant

Durada aproximada del concert: Primera part, 30 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 30 minuts

#patrimonicatalà

A la web del Centre de Documentació de l'Orfeó Català (CEDOC) trobareu l'exposició virtual amb totes les il·lustracions de Ramon Rogent incloses en la quarta edició del llibre "Vint Cançons" de Tomàs Garcés, algunes de les quals poden veure projectades durant el concert d'avui: www.cedoc.cat

Poema

Regal

un poema pot contenir
el sentit total del món.

aquest poema conté
un dibuix fugaç
creat per uns núvols.

la capsa és vermella,
el títol n'és el llaç.

obro mans i ulls.
abandono el text

Eduard Escoffet

El terra i el cel (LaBreu edicions, 2013)

Palau de la Música Catalana

Abonaments
a la carta
a partir de
3 concerts!

Mitsuko Uchida
& Mahler Chamber Orchestra

Grigory Sokolov

Missa en Si menor de Bach
amb John Eliot Gardiner

La bella molinera de Schubert
amb Christoph Prégardien

Quartet Casals

La Patètica de Txaikovski
amb Teodor Currentzis

Il ritorno d'Ulisse in patria de Monteverdi

Goyescas de Granados
amb Javier Perianes

... i més de 100 concerts!

Abonaments a la carta fins al 15% de descompte.

Comentari

Homenatge a Garcés: un segle de les *Vint cançons*

La Renaixença va recuperar la cançó que el Modernisme va incorporar com a icona cultural i política, tot perllongant-se durant el Noucentisme com a àmbit preeminent entre els principals compositors catalans –juntament amb les obres per a cobla. Durant aquests anys moltes cançons tradicionals també van ser harmonitzades per Antoni Nicolau, Lluís Millet, Josep Rodoreda, Enric Morera, Amadeu Vives, Joan Tomàs, entre molts altres partícips de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya. Alhora, també es va crear un corpus nou a partir de textos de grans noms de la literatura catalana, com Verdaguer, Guimerà, Maragall i, més tard, Sagarra, Salvat-Papasseit, Carner. I també, Tomàs Garcés (1901-1993).

Garcés, poeta i advocat de professió que va transitar pel periodisme, l'edició, la crítica literària, la prosa de dietari i la traducció, és considerat el poeta català de la cançó pel seu estil de versos curts i estrofes regulars amb el qual, com va escriure Joaquim Molas, pretenia *“fondre creació personal i formes populars en una poesia nova”*. En aquest sentit, Molas destacava de Garcés que en una primera etapa *“intenta crear una forma perfecta, alhora insistent i variada, que posa la seva validesa en els efectes musicals, en les relacions verbals recurrents, en els matisos i en els secrets deixats a mig dir”*; abans d'evolucionar cap a una depuració dels models més cultes que amalgamés la descripció amb la confidència, a partir del 1927. Precisament al seu llibre *Vint cançons* publicat el 1922 i reeditat en dos volums vint-i-cinc anys després com a commemoració, es dedica aquest recital que aplega catorze de les vint cançons que diversos compositors catalans van musicar al llarg d'aquell quart de segle i que van inscriure Garcés en el palmarès de la cançó i el lied catalans. D'aquesta manera participava d'un projecte polític i cultural ferm, definit i emfasitzat des del Noucentisme, que fomentava la recuperació de les arrels del poble català, la seva llengua i la seva identitat.

La reedició del 1947 va comptar amb il·lustracions de Ramon Rogent –que avui es projectaran– i un tiratge especial de 160 exemplars d’aquest poemari escrit en poc més d’un any, després de la primera estada de Garcés al Port de la Selva, a partir de l’agost del 1921. La vil·la de l’Alt Empordà va esdevenir un lloc idíl·lic i font d’inspiració com el mateix escriptor relata poèticament al pròleg d’aquesta edició –la quarta aleshores– ja en ple franquisme. En certa manera i salvant les distàncies, ocupa un lloc equiparable a Sinera (Arenys) en l’obra de Salvador Espriu. És una poesia que el mateix escriptor reconeixia deutora de poetes noucentistes, però també de Juan Ramón Jiménez, Antonio Machado i, genèricament, de la literatura d’Azorín i d’Eugeni d’Ors. En ella ens retrata un paisatge palpitant, colorit i viu que, sense configurar un cicle, resulta coherent i unitari; jugant, fins i tot, amb alguna agrupació, com els cinc poemes de les “Cançons del port” que comparteixen una homonímia numerada.

La selecció combina un heterogeni mostrari de sensibilitats a través d’uns compositors que, en alguns casos, denoten facilitat per captar l’essència dels textos i traduir-la en una escriptura versàtil i evocativa fonamentada unes vegades amb certa originalitat declamàtoria; d’altres, amb una fisonomia i fluïdesa melòdiques exemplars, i sempre amb una pulcritud en la posada en música fruit de la recerca de l’essència literària d’ambients, impressions, paisatges i sentiments emparant-se en les formes tradicionals, com el lied estròfic, les formes tripartides de repeticions, tornades i rondós. Per cert: cap dels Lamote de Grignon va participar-hi.

Estilísticament, les vint cançons musicals s’emmarquen en la tonalitat i la melodia com a eixos compositius i comunicatius amb un caràcter nacionalista sense recórrer de manera evident al folklore, dins el que Robert Gerhard i altres joves de la seva generació definien vora el 1930 amb el neologisme de “pairalisme”. És a dir: “pertanyent als pares” i com a descripció d’una societat catalana conservadora que va acabar essent concebuda com a provinciana. Tendents a l’austeritat en la textura i la proporció formal, cerquen una expressió d’idees interiors, en un art ideal de sensacions i passions supeditades a la intel·ligència que les depura, per bé que algunes tinguin un marcat aire de dansa popular o s’inspirin llunyanament en tonades populars, com la *Cançó del port III* de Joaquim Serra que, juntament amb la *Cançó del port V* de Nani Valls és de les més breus –tot i que força difícil en el cas de Valls–; o *Cançó amorosa* de Montsalvatge que remet a *El rei mariner*.

D'altra banda, el tractament rítmic i harmònic pot raure al servei de la melodia adequant-se amb naturalitat a la frase dels versos i confegint aquella enganyosa sensació que text i música van néixer juntes. En aquesta línia Toldrà ràpidament podria ser esmentat com a referent, ja que com va escriure el musicòleg César Calmell, "*tota la música en ell es genera arran d'una estimulació lírica, la poesia sempre va ser per al músic el suport desencadenant del procés creatiu*". En general hi domina un lirisme rara vegada desbordant però a vegades espontani i entusiasta; que, des d'uns preceptes d'essencialitat, juga amb intervals còmodes i mou la veu pel registre central, sense gaires exigències en els extrems de la tessitura i, en casos excepcionals, amb algun compàs *a cappella*. D'aquest últim recurs se'n serveix, per exemple, la *Balada* de Joan Manén, originalment batejada *Sardana* i finalment catalogada com una de les *Cançons ibèriques*, op. A-26; que arriba fins a un La agut (La 3) i en la qual deixa escoltar el batec rítmic del "tots-som-pops". En qualsevol cas, totes són testimoni d'una època en què, tant els sectors més moderns i europeistes com els més conservadors i nacionalistes, no imaginaven el país sense el pilar del lied i la cançó com a eina d'identitat cultural.

Unes credencials que David Alegret ha defensat en nombroses ocasions al llarg de la seva trajectòria fent gala d'un fraseig habitualment cisellat; enriquit tècnicament per apianaments, mitges veus i domini general dels reguladors que es recolzen en una acurada articulació que potencia la intel·ligibilitat en la dicció del text. D'innegable fusta liederística, el tenor acostuma a seduir en el detall, gràcies a intel·ligents inflexions de color donant vida a unes composicions en què la veu queda molt exposada en paràmetres de musicalitat i gust. L'acompanya al piano l'incansable Rubén Fernández Aguirre, amb qui ha treballat en anteriors projectes semblants i que, a més, ja va enregistrar part d'aquest repertori amb la soprano Ana Ibarra el juny del 2001 en un disc comercialitzat pel desaparegut segell barceloní Ensayo. En aquest sentit, cal felicitar-los per la convivència i les sinergies que malden pel nostre patrimoni cultural treballant des del rigor, l'ambició i el compromís artístic. Iniciatives com les seves fan país i fan viable la reedició del llibre de Garcés i la gravació discogràfica. Iniciativa necessària, ja que ni la *Cançó de port I* de Lluís Maria Millet, ni la *Cançó de diumenge* de Rossend Llates, l'esmentada de Nani Valls, ni la *Cançó indecisa* de Joan Comellas, estan enregistrades que em consti.

Albert Ferrer Flamarich, Musicògraf i historiador de l'art

Biografies

David Alegret, tenor

© May Zircus

Nascut a Barcelona, va estudiar medicina a la Universitat Autònoma de Barcelona i música al Conservatori Superior de Música d'aquesta ciutat amb el contratenor Xavier Torra. Després, i ja dedicat exclusivament a la seva carrera de cant, finalitzà els estudis a la Musik Akademie de Basilea amb el baríton Kurt Widmer.

Reconegut com un gran especialista en el **repertori rossinià i mozartià**, en què brillen la puresa natural de les seves veu, tècnica i emotiva musicalitat, David Alegret ha cantat extensament títols com *Così fan tutte*, *Don Giovanni*, *Entführung aus dem Serail*, *La Cenerentola* (al costat de Cecilia Bartoli), *Il turco in Italia*, *Il barbiere di Siviglia*, *L'italiana in Algeri* i *Semiramide*, amb els quals ha actuat als principals escenaris nacionals i internacionals: Viena (Staatsoper i Volksoper), Zuric, Hamburg, Munic, Brussel·les, Welsh National Opera, Hèlsinki, París, Metz, Luxemburg, Roma, Palerm, Torí, Lisboa, Teatro Real de Madrid i Gran Teatre del Liceu... També ha actuat als Festivals de Garsington, Pesaro (ROF) i Pergolesi-Spontini de Jesi, entre d'altres. Només de Narciso, personatge d'*Il turco in Italia*, suma més d'un centenar de representacions.

Completa el seu **repertori operístic** amb la interpretació de personatges com ara Nemorino, Ernesto i Tonio de les obres de Donizetti, Jaquino de *Fidelio* o Beppe de *Pagliacci*, així com també exercint nombrosos rols d'òperes de Monteverdi i Händel. Amb aquest extens repertori ha cantat al Festival Salzburger Festspiele Pfingsten, Festival Castell de Peralada i als teatres San Carlo de Nàpols, Opéra National de Montpellier, Teatro Real, Liceu, La Maestranza de Sevilla, Teatro Campoamor d'Oviedo i Arriaga de Bilbao.

S'ha mostrat sempre molt actiu i interessat per les **obres contemporànies**, com ho demostra la participació a les estrenes de les òperes *Les bienveillantes* d'Hèctor Parra a l'Opera Vlaanderen, en coproducció amb l'Staats theater de Nuremberg i Teatro Real Madrid, i a *Lenigma di Lea* de Benet Casablanca al Gran Teatre del Liceu. En ambdós casos, els compositors han escrit el seu rol per a ell.

Ha estat dirigit per **batutes** tan importants com els mestres Biondi, Bolton, Campanella, Capuano, Carella, Heras-Casado, López Cobos, Luisi, Minkowski, Muti, Parry, Pons, Rizzi, Savall, Weigle i Zedda, i ha treballat amb directors d'escena de prestigi: Bieito, Brook, Carsen, Cavani, Espert, Loy, Michieletto, Sagi i Vick.

En el terreny de l'**oratori** ha interpretat des de Monteverdi fins a la música dels nostres dies, passant especialment per Bach, Händel, Mozart, Haydn, Beethoven i Rossini. En aquest àmbit ha actuat en alguns dels auditoris i teatres més prestigiosos del món, com el Queen Elizabeth Hall de Londres, Musikverein i Konzerthaus de Viena o a l'Opera Vlaanderen d'Anvers, i a les ciutats de Gant, Lucerna, Basilea, Hamburg, Salzburg, Praga, Madrid i Barcelona, entre d'altres.

David Alegret és també un reconegut intèrpret de **recital**, amb un repertori en què destaquen el lied alemany i la cançó d'autor català dels segles XIX-XX (Toldrà, Serra, Morera, Lamote de Grignon...), com també de compositors contemporanis actuals (Guinovart, Demestres, Ortega, Pagès-Corella, Magrané...). El seu darrer disc, *Carneriana*, ha rebut crítiques excel·lents i el premi de música clàssica de la segona edició dels Premis El Temps de les Arts (2022).

De la seva discografia destaquen, entre d'altres, *El giravolt de maig* de Toldrà, amb Antoni Ros Marbà i l'OBC, per al segell Harmonia Mundi; *La Clementina* de Boccherini, amb Pablo Heras, per a Música Antigua Aranjuez, i *Lo frate 'nnamorado* de Pergolesi, amb Europa Galante i Fabio Biondi, per a Unitel Classica. Recentment destaca la seva participació al disc *Esclat d'amor*, la integral per a veu i piano del compositor i violinista català Joan Manén.

Rubén Fernández Aguirre, piano

© May Zircus

Nascut a Barakaldo (Biscaia), va ser deixeble de Félix Lavilla, s'especialitzà en acompanyament de cantants a Viena i Munic, i va rebre el consell de W. Rieger.

Pianista habitual dels cantants Carlos Álvarez, Lisette Oropesa, Ismael Jordi, Sabina Puértolas, Javier Camarena, Carmen Solís, David Alegret, Marina Monzó, José Antonio López, Serena Sáenz, Airam Hernández, Ruth Iniesta, Joan Martín-Royo, Vanessa Goikoetxea, Nancy Fabiola Herrera, Miren Urbietta, Núria Rial, Berna Perles, etc., també ofereix recitals amb Ermonela Jaho, Carlos Chausson, Mariella Devia, Josep Bros, Measha Brüggergosman, Andreas Schager, Martina Serafin, Celso Albello, Cristina Gallardo-Domàs, Simón Orfila, Sylvia Schwarz, Christopher Robertson, Ainhoa Arteta, Martin Nusspaumer, María Bayo, Borja Quiza, María José Montiel, José Luis Sola, Maite Beaumont, David Menéndez, Isabel Rey, Gabriel Bermúdez, Virginia Tola, José Sempere, Ángeles Blancas, Pancho Corujo o Leontina Vaduva, entre molts d'altres. Actua a la majoria dels teatres i festivals espanyols, com també a la Staatsoper i Musikverein de Viena, ROF de Pesaro, Festival de Bregenz, Sala Txaiovski de Moscou, Smetana Hall de Praga, Carnegie Hall de Nova York, Teatro Solís de Montevideo, Usina del Arte de Buenos Aires, Guadalajara, Álamos Sonora, Dubai, Damasc, Alger...

També ofereix acompanyament en cursos i classes magistrals de T. Berganza, R. Scotto, J. Aragall, I. Cotrubas, R. Vargas i F. von Stade. Ha estat el pianista oficial d'Operalia, concurs presidit per Plácido Domingo, i jurat dels concursos internacionals de Cant de Bilbao, Logronyo i Bogotá.

Defensor del patrimoni musical hispànic, ha recuperat les cinc òperes de saló del sevillà Manuel García y entre la seva discografia figuren els àlbums *Granados songs integral*, *Carlos Álvarez live in La Monnaie*, *Canciones de la Alhambra*, *Ametsetan*, *Carneriana*, *La seduzione* (per al segell IBS), la integral de cançons d'Antón García Abril (Bolamar Music) i *Ensueños* (AIM Records).

És patró d'honor de la Fundació Victoria de los Ángeles i l'any 2010 va rebre el Premi Ópera Actual “*per la seva dedicació a la lírica i el prestigi creixent que està assolint en aquest àmbit*”.

Textos

Tomàs Garcés i Miravet (1901-1993)

Cançó de la nit de Sant Joan

Perquè és nit de Sant Joan
hem encès una foguera.
La gent hi dansa a l'entorn,
se sent olor de ginesta
hi ha l'eco d'una cançó
que s'allarga a la verneda.
La flama, sonora, riu
talment un doll d'aigua fresca,
tan alta que no l'apaguen
amb els seus plors les estrelles.

És la nit de Sant Joan,
amiga, és la nit encesa
de corrandes i desig;
mira com la flama espessa
va prenent el fustot vell
i la fullaraca seca.
Dessobre el cant del cucut
i el respir de la verneda
i el tou relliscar del riu,
la teva veu i la meva.

Munta clara la cançó
i va callant la foguera,
les dones tenen un breu
instant de benevolença.
Sota la claror del cel
s'exalta el grill i les herbes
fan més bona olor que mai,
ruixades de lluna plena.
El camí encara és més blanc,
pujant la muntanya negra.

Asseiem-nos al pedrís,
sota la porxada vella.
Demà de bon de matí
irem a missa primera,
quan ens faci el crit del gall
pessigolles a l'orella.
Que tebi l'aire! ¿No sents
el silenci com de seda?

Els estels s'han apagat
però els cucs de llum s'encenen.

Demà de bon de matí
irem a missa primera.
Passarem pels carrerons
fregant les closes finestres,
hi haurà un ventijol suau
i una llum de primavera.
I direm, potser, direm
sense recordar la centra:
-¡Ai, el goig d'ésser immorals
com la cançó i la foguera!

Cançó de l'amor primera

Ai, amor primera, dolç defalliment,
paraula poruga sota les estrelles!
Cada ocell llençava el seu crit ardent
acariciant les teves orelles.
Ai, amor primera, dolç defalliment!

Cada ocell et deia: Serà teu el món,
naixeran les flors a la teva vora.
Amb un batec d'ales la boirina es fon,
sota el lledoner la font ja no plora.
Cada ocell et deia: Serà el teu món.

Amb una paraula tot canviarà,
misteri joiós de la vida. Vina –
et deia l'amor – i dona'm la mà.
Entre les herbetes del camí, camina.
Amb una paraula, tot canviarà.

¡Ai, amor primera, llimoner florit,
llavi roig i fresc com una rialla!
Amb el teu perfum sospira la nit,
la riera riu i l'arbreda calla.
Ai, amor primera, llimoner florit!

Cançó de la nit d'agost

Si dalt dels arbres callava el cucut,
l'aigua emmudia devora les canyes.
Nit sense lluna, silenci del camp,
i les estrelles cobrint la muntanya.
El vent ens duia perdut el gemec
d'alguna guilla llunyana.

El lledoner s'ha amagat rera el pont
i dins la nit s'ha esborrat la dreuera.
Des del pujol veig la barca en el mar
i sento l'aspre perfum de la terra.
Totes les ombres em tapen els ulls
i se m'endú la tenebra.

Si tu volguessis donar-me la mà
i caminéssim plegats per les cimes,
els corriols s'obririen, els recs
i la boscúria i l'ocell cantarien.
Si to volguessis donar-me la mà,
jo et donaria la vida.

I la carena voldríem seguir
i no ens faria paüra la fosca.
Els cucs de llum cremarien d'amor
i en arribar dalt de tot de la costa,
veuríem l'alba que ve de llevant
i les estrelles que es colguen.

Cançó indecisa

Ens duia la tramuntana
olor de fonoll marí,
la carena s'amagava
sota el bruc i el romaní;
hi havia una vela blanca
al damunt del blau marí.

El verd joiós de les vinyes
s'obscuria, i el sarment
amb la fruita es decantava
seguint l'empenta del vent.
Al cel cremava una estrella
i el sol moria a ponent.

Tu eres a la meva vora
com l'olivera i la flor;
del lliscar de la riera
tenia ta veu el so
i els teus llavis potser eren
gustosos com el vi bo.

Hauria volgut besar-te
perquè era el teu mirar
tan tebi. A la meva vora
anaves sense parlar.
Hauria volgut besar-te
la trena, els ulls i la mà.

Però el vent encara ens duia
olor de fonoll marí.
Cantaven els grills, cantava
el cucut a dalt d'un pi
i l'estelada s'obria
damunt del nostre camí.

Cançó de la fira

Els seus tresors mostra la fira
perquè els agafis amb la mà.
Jo sóc cansat de tant mirar
i la meva ànima sospira.

Cotó de sucre, cavallets,
càntirs de vidre i arracades
lluen i salten fent ballades
entre el brogit dels platerets

El teu esguard ple d'avidesa,
un immoral desig el mou.
¿Cerques un espectacle nou
més amunt de la fira encesa?

Els estels punxen tot el cel.
L'oreig escampa espurnes. Mira
com poc a poc es mor la fira
sota la llum d'aquell estel.

Glateixes per copsar l'estrella?
Ai, que el desig t'estreny el cor!
Mai més voldràs la joia d'or
ni la rialla del titella.

Cançó de l'oblit

Boireta del matí,
escama't una mica;
esborra el turó verd,
amaga la masia,
les canyes del camí
i l'ombra de l'eixida.

Boireta del matí,
melangiosa i tendra!
Atura l'oratjol,
allunya la pineda,
i mulla mar endins,
les cofes i la vela.

Boireta del matí,
emboira'm la mirada.
Ets dolça com l'oblit.
Adéu, la vinya clara!
¡Que lluny, l'alè del mar
i els brucs de la muntanya!

Balada

A la plaça fan ballades;
com refila el flabiol!
L'acàcia és tendra, mullada
per una mica de sol;
la noia somriu i dansa
el mar és quiet i clar.
A la plaça fan ballades;
prou me plauria ballar!

Noia de la doble trena
i de l'esguard mig perdut,
noia de la sina forta
i la galta de vellut,
mentre sona la musica
us duria de la mà.
A la plaça fan ballades;
prou me plauria ballar!

Vora la nau que reposa
amb el velam recollit,
sota el cel roig de la posta,
la tenora alça el seu crit.
El cucut en la llunyària
ja comença a sanglotar.
A la plaça fan ballades;
prou me plauria ballar!

Sense mi, però, l'anella
farà igual el seu camí.
Al cel hi ha una estrella humida
i ara s'ha girat garbí;
al cel h ha una estrella humida
però el cel encara és clar.
A la plaça fan ballades;
prou me plauria ballar!

La cobla ha emmudit. Les noies
enfilen el vell carrer
on raja la font a l'obra
oberta del lledoner.
La cobla ha emmudit, mes ara
altra musica hi haurà;
A la plaça fan ballades:
l'aigua, els estels, l'olivera,
d'amagat s'han dat la mà.

Cançó amorosa

Voldria ser mariner
i dur-te a la meva vora;
la vela iria pel mar
com un cavall blanc que corre,
el vent posaria olor
de fonoll entre les cordes
i l'ona es faria enllà,
deixant el camí a la proa.

Passarien els vaixells
fent voleiar les banderes.
- ¿Mariners, cap on aneu,
cap on aneu tan de pressa?
¿Potser cerqueu un tresor
perdut en la mar deserta? –
Passarien els vaixells
fent voleiar les banderes.

Jo els veuria com se'n van,
sense mica de recança.
Els teus ulls són mon tresor,
poc he de cercar-ne d'altre.
¡Quina joia, al teu costat,
veure la terra allunyar-se
i seguir en les nits d'agost
les estrelles que es desmaïen!

On tu giressis l'esguard
el vent els hi portaria,
t'escoltarien la veu
els peixos i les gavines
els focs ardents de Sant TelmÇ
a dalt dels pals s'encendrien
i veuries que al teu pas
la terra i el mar sospiren.

Cinc cançons del port (III)

Les boires que ha dut el mar
al port s'han desfet en pluja.
El moll és silenciós
i totes les pedres lluen.
Les naus tremolen de fred,
els pals i el cordam belluguen.
¡Ai, quina tristesa fa
el cel sense estels ni lluna!

A dins de cada vaixell
hi ha cançons i rialles.
Mentrestant, la pluja cau
damunt la coberta rasa
amb aquell mateix soroll
que fa dalt de les teulades.
A dins de cada vaixell
Hi ha cançons i rialles.

Hores segures del port,
quan se buida la tempesta.
El grumet somriu i diu,
abocat a la lluernà:
- Déu salvarà els mariners
que enmig de la mar naveguen.
La farola s'encendrà
dins la nit, com una estrella.

Cinc cançons del port (I)

Vaixell que dorms en el port,
embolicat de tenebra!
i són plegades les veles.
Només crema un llantió
dalt de tot de l'arbre mestre.
Si el mariner et guarda el son
la lluna també te'l vetlla.

Silenci de l'alta nit!
L'aigua del port és quieta
i tèbia com un coixí.
El cel és pàl·lid i tendre,
com si fos humitejant
de rosada marinera.
La au s'adorm poc a poc
sota els ulls del sentinella.

Si fa una mica de vent
ja vacil·len les estrelles.
El tràngol gronxa les naus
i la punta d'alba llangueixen
la lluïssor dels estels,
la remor de la taverna.
El vaixell s'ha deixondit
i obre totes les lluernes.

Trèmula dolçor del maig,
joia de la brisa fresca!
El mar sembla fet pel goig
dels gallarets i les veles.
Mariners, cal feinejar,
que es fa de jorn i clareja.
La mar, més enllà del port,
'ha desfet la cabellera.

Cinc cançons del port (V)

Verge bruna de la proa,
tu qui menes el vaixell,
fes clares les nits i mana
que bufi de ben fort el vent.
Ets el guaita que vigila,
Verge bruna de la proa.

Sortirem a punta d'alba
Quan encara calla el port.
Hissarem una bandera
i apagarem el gresol.
Amb el cor amorosit
sortirem a punt d'alba.

¡Adéu-siau les cançons
i el brogit de la taverna!
La nau llisca mar endins
sense enuig i sense pressa.
Treballarem en silenci,
adéu-siau les cançons!

Resarem devora teu,
Verge bruna de la proa,
que tens el cabell humit
i els ulls blaus d'aquella noia.
Ajaguts a la coberta,
resarem devora teu.

Quan la son prengui el navili
i acluqui els ulls del grumet,
tu seguiràs la drecera
sota la llum dels estels.
I ens mullaràs de dolcesa,
quan la son prengui el navili.

Verge bruna de la proa,
ets el guaita que vigila.
Ulls blaus i cabell humit,
claror de la cella fina,
com la noia que hem deixat,
Verge bruna de la proa!

Cinc cançons del port (II)

Gallaret a dalt del pal
és una llengua de flama.
La flama del gallaret
cap ventada no l'apaga:
si és baralla amb el mestral,
l'atia la ponentada.

Gallaret a dalt del pal
és un ocell que refila.
El guaiten els mariners
i plens de joia somriuen;
el guaiten entre el cordam,
ara que són lluny les vinyes.

Gallaret a dalt del pal
és com un estel que vola.
Fa volada mar endins,
el tiven totes les cordes.
Els colors del gallaret
es veuen entre la boira.

Cançó de diumenge

Avui és dia de festa;
quina llum tan clara fa!
Les campanes de l'església
amanyaguen el cel blau.
Pels camins de la muntanya
es veu el bruc verdejar.
L'oreig ens acaricia
i ens porta l'alè del mar.
¡Avui és dia de festa,
quina llum tan clara fa!

Tota la pau del diumenge
l'han recollida els teus ulls.
Passa clara la riera
i sota el molí s'esmuny.
L'ala fresca de l'oratge
a l'olivet s'ha perdut.
Si és dolça la marinada,
encara ets més dolça tu.
Tota la pau del diumenge
l'han recollida els teus ulls.

¡Ai, la joia de sentir-me
vora teu, el cor tranquil!
Avui és dia de festa.
Tot en silenci somriu.
Les campanes de l'església
i el teu mirar han amansit
els crits tèrbols de la terra
i han fet el cel tendre i llis.
¡Ai, la joia de sentir-me
vora teu, el cor tranquil!

El braç dur de la tristesa
ja no em colpirà mai més.
Avui és dia de festa
i el món és verd i novell.
Quan aquesta llum s'apagui
hi haurà la llum dels estels.
Si els ulls de la nit s'apaguen,
hi haurà els teus a vora meu.
El braç dur de la tristesa
ja no em colpirà mai més.

Cançó del caminant

A punta d'alba me'n vaig,
l'estrella del dia em mena:
clara i blanca, pel damunt
de la mar i de la terra.
El peu trepitja amb delit
i el cor dins el pit batega.
Adéu, riera gentil,
l'estrella del dia em mena!

S'acosta el sol per llevant
i tots els estels apaga,
però en el cel del matí
una llum hi crema encara.
Els meus passos se n'hi van,
se me n'hi va la mirada.
Adéu, romaní del bosc,
no m'ajupiré a aplegar-te!

Damunt el roure i el pi
els ocells canten i volen.
La muntanya l'han vestit
els brucs i la farigola,
i les vines fan claror,
i el llangardaix s'hi retorça.
Lla baix, perduda i roent,
l'estrella del dia plora.

A punta d'alba me'n vaig,
el bastó per companyia.
Enrera deixo el xiprer,
enrera deixo la vinya.
Ni escolto el cant dels ocells,
ni la riera que llisca.
El meu cor vol abastar
l'estrella del dia.

També et pot interessar...

Petit Palau Cambra

01.02.23 - 20 h

Petit Palau

Cruixent, Liszt i Beethoven

Konstantin Krimmel, baríton

Mandelring Quartett

F. Cruixent: *Post lucem*

Liszt-Reinmann: *Lieder* (selecció)

F. Cruixent: *Metavers I*, per a quartet de corda i baríton

L. van Beethoven: *Quartet en Fa menor, op. 95*, “*Quartetto Serioso*”

Preu: 15 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadris – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia – Josep Colomer Maronas – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

